

PENSIONEERDEN

GOUGNARD, 101 JAAR OUD,

houdt nog steeds van haar onafhankelijkheid en betreft daarom gans alleen een grote kamer op de tussenverdieping van het huis dat zij samen met haar zoon en schoondochter bewoont. Zij houdt ook van regelmatigheid en eet altijd stipt op hetzelfde uur.

Alle gerechten smaken haar evenzeer. Vandaag heeft zij gesmuld aan haar noenmaal : een bord soep, aardappelen, sla en 125 gr. rundgehakt. Daarna beet zij smakelijk in een oranjeappel en dronk zij een grote tas koffie.

Wij babbelen nog wat over koetjes en kalfjes en vernemen dat haar man onderwijzer was te Pepinster vóór hij dienst nam bij de spoorweg, waar hij twintig jaar later onderbureauchef werd om acht jaar daarna op 51 jarige leeftijd te sterven. Zij zegt ons ook dat zij "sedert september 1894," steeds hetzelfde huis bewoond heeft.

Onze honderdjarige leest nog veel en stelt vooral belang in de politiek. De geïllustreerde weekbladen vermaken en verbazen haar : "Zij schrijven nog alleen over schoonheden," roept zij lachend uit.

De vogeltjes zijn haar beste vrienden en zij voedert hen broodkruimels van uit het venster van haar kamer.

Spijtig genoeg moeten we nu vertrekken, maar eerst danken we nog de schoondochter voor al de zorgen waarmede zij onze honderdjarige omringt.

MEVROUW MARGUERITE VIELVOYE, 99 JAAR OUD,

werd geboren te Vivegnis op 4 februari 1857. Zij zal dus in februari e.k. haar honderd jaar bereiken.

Zij en haar man waren beiden spoorwegbedienden.

"Wij zijn getrouwd toen ik amper twintig jaar oud was, zegt zij. Ik was te erg verliefd om nog langer te wachten."

Gedurende 41 jaar werkte zij als wegwachters aan de overweg de "Haring," tussen La Préalle en Milmort. Nooit heeft zij er één enkel ongeluk voorgehad.

Haar man was wisselwachter. De Duitsers hebben hem gefusilleerd de 6 augustus 1914... Het leven is niet altijd rooskleurig. Zij heeft negen kinderen grootgebracht en daarbij, voor een loon van 60 centiemen, dagelijks 12 en soms 14 uren gewerkt aan de overweg.

Zeker jaar verwachtte zij een kindje, terwijl er een zijn plechtige communie deed en een ander onder de wapens vertoefde.

Haar grootste plezier vindt zij nu in de opvoeding van haar achter-

kleinzoon die samen met zijn ouders en grootmoeder bij onze flinke gepensioneerde inwoont.

De nieuwsjes uit de dagbladen, de autorities met de man van haar kleindochter, de radio, de liefderomans en ook een beetje de politiek hebben voor haar meer belang dan al wat in het verleden gebeurde. Zij speelt ook nog graag kaart, geen oud spel, neen, maar wel whist. En de jongeren kunnen haar niet dikwijls kloppen!

Zij helpt nog mee in de hof en in het huishouden. Ook blijft zij de "chef," van de familie die haar in alle belangrijke omstandigheden raadpleegt.

Zij eet niet veel meer ineens, maar dikwijls.

Dit alles vertelt zij vlot en met een klare geest. De last van de jaren schijnt geenszins op haar schouders te drukken.

Wij wensen haar in februari 1957, tijdens de viering van haar honderd jaar, nogmaals te kunnen bezoeken.

HOE ONZE OUDSTE GEPENSIONEERDE WERKMAN ZIJN TIJD DOORBRENGT

« Vader Burquel » is nog flink aan het werken wanneer ik hem kom verrassen.

Wanneer het laatste hout geschikt is, wil hij mij wel te woord staan.

Als verwoed imker, toont hij mij eerst zijn bijenhof

Daar het woud niet veraf ligt, worden de duiven opgesloten in hun hok.

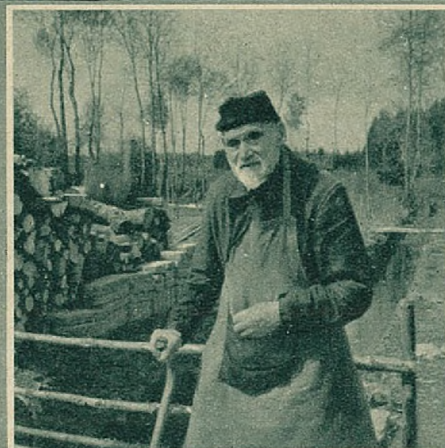
Vóór ik het park betrad, had ik me voorgesteld de eigenaar te fotograferen midden het honderdtal konijnen die in vrijheid rondlopen, maar eens binnen waren ze allen weg : zij vluchten steeds, bij het minste aanraad, in speciaal daarvoor aangelegde hutjes.

Het tomste van allen is een wild konijn dat, zonder aarzelen, aan een stuk brood komt knabbelen.

In het kleine beekje hebben de forellen geen wantrouwen. Zij kennen niets dan vrienden en slechts éénmaal in hun leven geschiedt hun kwaad...

Steunend op zijn oude stak uit hogedoorn, staapt « Vader Burquel » omzichtig over het « brugje »...

... om zijn familie op te zoeken die, als het mooi weder is, koffie drinkt op het terras en dan natuurlijk de zetel buiten brengt welke onze Sociale Werken aan « Vader Burquel » schenken.

Fotoreportage van R. Moreaux